

Јанез Стреховец

НАЈЉЕПША ЖЕНА СВЕТА

Ти, пред сањама, пред симболима, преко говора о смрти,
Подшишана, моћна као кестен,
у боковима весела врба,
у прсима кочоперна као месец, који се уклања сунцу,
у вртачи охола грабиш ме као звечарка.

Ти, пред сањама, пред симболима, преко говора о смрти,
која ми зачараш око, растопиш ми речи и кожу,
да све буде течно, провидно, маглено, само
у валовима облика као у даљини облаци.
Завејала си ми осећај, да осећам топлину,
да научим језик страсти и врења,
топле обзире, страх давања, језик разлике.

Ти, пред сањама, пред симболима, преко говора о смрти.
Сада с косом боје јечма.
С кожом миришљавом као врес и премалеће.
Једва да је рођена.
Сва још у неодговарајућим, у прешироким хаљинама,
скривених прса.

Још са руком на свом прашнику.
Ти, жена из моје песме.